

Arrest

nr. 296 471 van 30 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. MERCKX
Neptunusstraat 54
2600 BERCHEM

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Paraguayaanse nationaliteit te zijn, op 17 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 april 2023 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 23 mei 2023 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 1 september 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 september 2023.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat C. MERCKX verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat E. WILLEMS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Paraguayaanse nationaliteit te zijn.

De verzoekende partij verklaart in België te verblijven sinds 2010.

Op 11 juni 2020 werd de dochter van de verzoekende partij gecontroleerd door de PZ Minos. Er werd een administratief verslag illegaal verblijf opgesteld.

Op 6 juli 2021 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten aanzien van de verzoekende partij en haar dochter een bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 27 januari 2022 diende de verzoekende partij een aanvraag gezinshereniging in, in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet.

Op 10 augustus 2022 werd de verzoekende partij in het bezit gesteld van een F-kaart. De verzoekende partij verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van dhr. P. J. S. D., bij wie zij zich vestigde.

Op 17 november 2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij beëindigd.

Bij schrijven dat werd betekend op 5 december 2022, werd de verzoekende partij verzocht haar individuele situatie toe te lichten.

Op 5 april 2023 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Dit is de bestreden beslissing en deze is als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

Naam: A. S.

Voorna(a)m(en): M. D.

Nationaliteit: Paraguay

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: Asuncion

Identificatienummer in het Rijksregister (...)

Verblijvende te: (...)

Reden van de beslissing:

Betrokkene bewaart het verblijfsrecht van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie naar aanleiding van haar aanvraag van 27.01.2022 in toepassing van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Zij werd op 10.08.2022 in het bezit gesteld van een F-kaart. Betrokkene verkreeg het verblijfsrecht als geregistreerde partner van de Belg P. J. S. D. (...) met wie zij zich vestigde.

Op 17.11.2022 werd de verklaring van wettelijke samenwoning tussen betrokkene en de referentiepersoon in onderlinge overeenstemming beëindigd.

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980 kan daarom het verblijfsrecht van betrokkene beëindigd worden.

Om overeenkomstig dit wetsartikel rechtmatig een einde te kunnen stellen aan het verblijf van betrokkene werd zij op 28.11.2022 verzocht haar individuele situatie toe te lichten zodat kon getoetst worden of zij eventueel toch het verblijfsrecht verder kon uitoefenen. Dit verzoek werd betekend op 05.12.2022. Betrokkene heeft de volgende stukken overgemaakt:

- *Bewijzen tewerkstelling (arbeidsovereenkomsten, loonfiches)*
- *Attest geen steun OCMW Borsbeek*
- *Huurovereenkomst voor een hoofdverblijfplaats*
- *Inschrijving cursus Nederlands schooljaar 2022 – 2023*
- *Attesten ziekenfonds*

De aan betrokkene betekende brief vermeldde voorts: "Voor zover er nadien nog geen uitsluitel werd gegeven vanuit onze diensten met betrekking tot dit onderzoek, dient u relevante wijzigingen van uw situatie door te geven aan onze diensten. Dit tot aan de eventuele ontvangst van de F+ kaart." Er werden na 09.01.2023 geen stukken meer overgemaakt.

Wat betreft de uitzonderingsgevallen voorzien in artikel 42quater, §4, 1e lid, 1° tot en met 4° van de wet van 15.12.1980, dient het volgende te worden opgemerkt:

Betrokkene voldoet niet aan het geval onder 1°. De verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon werd op 07.09.2021 geregistreerd. Betrokkene diende op basis van dit geregistreerd partnerschap haar verblijfsaanvraag in. De verklaring van wettelijke samenwoning werd op 17.11.2022 in onderlinge overeenstemming beëindigd. Het geregistreerd partnerschap heeft aldus geenszins drie jaar geduurd.

Bij gebrek aan gemeenschappelijke kinderen, kan gesteld worden dat de uitzonderingsgronden zoals voorzien in art. 42quater, §4, 1e lid, 2° en 3° eveneens niet van toepassing zijn.

Wat betreft de elementen die het verblijf zouden rechtvaardigen zoals in 4° omschreven, er kan niet blijken uit de voor de dienst beschikbare gegevens in het dossier dat er sprake zou zijn van een schrijnende situatie waar betrokkene het slachtoffer van is of is geweest. Het is bijgevolg redelijk te concluderen dat art. 42quater, §4, 1e lid, 4° eveneens niet van toepassing is.

Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij PRIMAHOME NV, hetgeen zonder meer een positief element is. Zij legt ook bewijzen voor waaruit blijkt dat ze is aangesloten bij een ziekenfonds. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft pas sedert 27.01.2022 legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan één jaar, wat nog een zéér korte période is. Voor zover zij zou stellen reeds veel langer in België te verblijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene tot 27.01.2022 nooit enig verblijfsrecht genoot en dat uit périodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Gedurende haar illegaal verblijf beschikte betrokkene immers niet over een verblijfsrecht die haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde, noch beschikte zij over de mogelijkheid om te werken aan integratie op economisch vlak.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat deze geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing. Er werd nooit een verzoek tot internationale bescherming door haar ingediend. Betrokkene zou met haar dochter in het verleden ook in Nederland hebben verbleven, doch uit informatie ingewonnen bij de Nederlandse autoriteiten blijkt dat zij er aldaar nooit werd geregistreerd, noch voert zij enig element aan waaruit thans nog een band met Nederland zou moeten blijken.

Ze toont aan tewerkgesteld te zijn als huishoudhulp zijn voor PRIMAHOME NV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inschrijvingsbewijs voor een cursus Nederlands voor. Er blijkt echter niet uit het dossier dat zij de lessen ook effectief volgt. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke culturen gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld inschrijvingsbewijs niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren (grotendeels illegaal) in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt zij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft kan vastgesteld worden dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon op 17.11.2022 beëindigd werd. Betrokkene staat officieel nog steeds op het adres van de heer P. J. ingeschreven, doch er blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat er nog sprake zou zijn van enige relatie tussen beide. Ook werden er voor zover ons bekend is geen stappen

ondernomen om de verklaring van wettelijke samenwoning opnieuw af te leggen. Nochtans werd betrokkene er in ons schrijven van 28.11.2022 expliciet op gewezen dat haar verblijfsrecht werd geherevalueerd naar aanleiding van de stopzetting van de verklaring van wettelijke samenwoning. Bovendien werd haar ook gewezen op het feit dat bij het nemen van een beslissing inzake haar verblijfsrecht rekening zou houden met haar gezinstoestand. Het enkele feit dat betrokkene en de referentiepersoon nog op eenzelfde adres verblijven volstaat niet om aan te tonen dat er thans nog sprake zou zijn van een relatie tussen beide. Ze kunnen evengoed uit financiële overwegingen de woning blijven delen of om betrokkene de kans te geven een nieuwe woning te zoeken na de relatiebreuk.

Betrokkene heeft ook nog een meerderjarige dochter, A. S. H. (04.10.28 482-25), die op hetzelfde adres verblijft. Heden werd echter ook het verblijfsrecht van die dochter beëindigd. Met deze beslissing wordt dan ook niet geraakt aan de gezinscel van betrokkene met haar dochter. Het staat hen vrij om zich eender waar te vestigen, mits zij er aldaar voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Voor zover bekend heeft betrokkene geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België en is er ook geen sprake van een relatie met een ander persoon dan de referentiepersoon. Betrokkenes gezinssituatie vormt dan ook geen tegenindicatie voor het nemen van deze beslissing.

Gezien het geheel van de voorgelegde documenten en de bovenvernoemde overwegingen lijkt het niet inhumain het verblijfsrecht van betrokkene heden te beëindigen.

Bijgevolg wordt het recht op verblijf van betrokkene beëindigd. Haar F-kaart dient gesupprimeerd te worden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van artikel 42quater, §1, derde lid van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), en van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar eerste en tweede middel als volgt toe:

“Aangezien er een schending is van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel en het rechtszekerheidsbeginsel.

De door verzoekster ingeroepen zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (R.v.St., nr. 107.624, 11 juni 2002; zie Arrest RVV nr. 15.753 van 10 september 2008 in de zaak RvV XII).

Aangezien het zorgvuldigheidsbeginsel aan de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; zie arrest RVV nr. 21.834 van 23 januari 2010 in de zaak RvV X / II).

2.

Artikel 42 quater §1 derde lid Vreemdelingenwet bepaalt: “Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

Er wordt in de bestreden beslissing gesteld dat verzoekster geen relatie heeft met een in België verblijvend persoon en dat er geen sociale binding is in België die van die aard zou zijn om de bestreden beslissing in de weg te staan. Dit oordeel miskent artikel 42quater §1 derde lid.

Zoals aangetoond in het feitenrelaas, heeft verzoekster sinds 2013 reeds een duurzame vriendschapsband opgebouwd met mevrouw B. die legaal verblijf heeft in België. (zie eveneens onder punt 3.2). Verzoekster woont hier bovendien reeds van 2010 en heeft ontegensprekelijk ook een serieuze sociale binding opgebouwd met België. Zij heeft vrienden en vriendinnen gemaakt, zij heeft professioneel een goed netwerk uitgebouwd,...

De bestreden beslissing maakt ook melding van “ Betrokkene heeft ook nog een meerderjarige dochter A. S. H., die op hetzelfde adres verblijft. Heden werd ook het verblijfsrecht van de dochter beëindigd. Met deze beslissing wordt dan ook niet geraakt aan de gezinscel van betrokkene met haar dochter. Het staat hen vrij om zich eender waar te vestigen, mits zij er aldaar voldoen aan de binnenkomst -en verblijfsvoorwaarden.”

Er wordt wel degelijk geraakt aan de gezinscel van zowel verzoekster als haar dochter. Zoals reeds hoger aangegeven heeft de dochter van verzoekster immers een duurzame en stabiele relatie opgebouwd met L. D. R. en hebben deze een aanvraag tot wettelijke samenwoning gedaan. Tot de gezinscel van betrokkene hoort ook de heer L. D. R. Door het verblijfsrecht van de dochter van verzoekster en verzoekster zelf te beëindigen wordt deze gezinscel aldus aangetast. Zeker wanneer de dochter van verzoekster nu een attest van immatriculatie heeft ontvangen en dus beschikt over een precair verblijfsrecht (stuk 11).

Verzoekster heeft geen banden met haar land van herkomst. Dit vormt wel degelijk een belemmering voor het nemen van de bestreden beslissing.

De overheid gaat erg snel voorbij aan bovenstaande gegevens en heeft zich niet gebaseerd op een correcte feitenvinding. Zo heeft zij de relatie tussen de dochter van verzoekster en de heer D. R. compleet buiten beschouwen gelaten, net zoals de vriendschap tussen verzoekster en mevrouw B.

Gelet op bovenstaande, dient de bestreden beslissing vernietigd en geschorst te worden gelet op het inhumaan karakter.

3.2. Tweede middel: Schending artikel 8 EVRM

1.

De beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden is in strijd met artikel 8 EVRM.

Artikel 8 EVRM bepaalt: “Artikel 8 – Recht op eerbiediging van privé familie- en gezinsleven

- 1. Een ieder heeft het recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Artikel 8 EVRM behelst aldus het recht op een ongestoord privéleven. Er wordt vooropgesteld dat alles wat op de een of andere manier te maken heeft met de persoonlijke gezondheid, filosofische, religieuze of morele overtuigingen, familie en vriendschap, naam, het emotionele, professionele en het seksuele leven deel uitmaken van het privéleven van een persoon . In deze visie betreft het privéleven dus niet enkel de intieme sfeer van de persoonlijke relaties. Dit omvat dan ook het recht van elk individu om relaties op te bouwen met andere personen.

Het artikel 8 dekt tevens verschillende situaties en men kan “als normaalgesproken behorend tot het privéleven” beschouwen “alles wat de persoonlijke gezondheid betreft, de godsdienstige of morele overtuigingen, het affectieve en familiale leven, vriendschapsrelaties, en, onder bepaalde voorbehouden, het beroepsleven en het materiële leven.”

Artikel 8 EVRM laat geen enkele inmenging toe in de uitoefening van het recht op privéleven met als enge uitzondering “ behalve voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Verzoekster heeft een blanco strafblad.

Voor wat het doel betreft heet het Europese Hof voor de Rechten van de Mens herhaaldelijk aangegeven dat de lidstaten “het recht hebben om, ingevolge een goed verankerd beginsel van internationaal recht en zonder afbreuk te doen aan de rechten die opgenomen zijn in de verdragen, de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen te controleren.”

In het licht van artikel 8 EVRM dient de overheid bij het nemen van de beslissing tot weigering van een verblijfsaanvraag het individueel belang af te wegen tegen het algemeen belang. De overheid zal dus bij het nemen van de beslissing rekening moeten houden met het bestaande familie -en gezinsleven.

Uit de rechtspraak blijkt bovendien dat het niet enkel gaat om een negatieve verplichting om niet op een onevenredige manier in te grijpen in het privéleven, maar ook om een positieve verplichting om op te treden opdat het individu een normaal privéleven kan leiden.

a. Bescherming artikel 8 EVRM: vriendschapsrelatie:

Verzoekster kent mevrouw B. reeds van in 2013, dus meer dan tien jaar. Hun vriendschap is oprecht en duurzaam. Het betreft een vriendschapsrelatie die de bescherming van artikel 8 EVRM dient te krijgen.

Om dit te staven brengt verzoekster bij:

- Foto's doorheen de jaren (stuk 6)
- Whatsapp gesprekken (stuk 7)
- Telefoonlogs (stuk 8)
- Verklaring (stuk 5)

Foto's: Verzoekster voegt talloze foto's toe. Deze foto's tonen de duurzaamheid van de relatie aan. Het zijn foto's die dateren van 2014 tot en met heden. Op deze foto's zijn ook de dochter van verzoekster te zien-A. S. H. en de zoon van mevrouw B. Het spreekt voor zich wanneer twee moeders goede vriendinnen zijn dat er ook een band tussen de kinderen onderling opgebouwd wordt evenals met de vriendin van de moeder.

Zo zijn er foto's te zien van de dochter van verzoekster op de fiets naast mevrouw B., foto's van verzoekster en mevrouw B. en diens zoontje, foto's van verzoekster op een familiefeest van mevrouw B., foto's samen in Parijs, foto's samen in de Cargo zomerbar in Park Spoor Noord, foto's in een Paraguayaanse foodtruck, foto's op feestjes samen, foto's samen op kerstavond,...(stuk 6)

Whatsapp/instagramgesprekken: Deze gesprekken tonen aan dat zij reeds een doorgedreven vriendschap hadden. Er wordt ook heel veel gebeld met video via whatsapp. (stuk 7)

Op 10.04.2023 werd er door mevrouw B. het volgende bericht verzonden:

“Feliz Cumpleaños amiga hermana te amo con el corazon eres la mejor persona que pudo haber venido en mi vida te adoro amiga eres mi todo si me falteras me moria le agradezco a dios y al universo por ponerte en mi camino kobtengo palabras para decirte lo mucho que te quiero y que tu amistad es lo emjro qtengo mi hermana feliz cumpleaños”.

Vrije vertaling:

“Gelukkige verjaardag vriendin en zus, ik hou van je met mijn hart, je bent de beste persoon die in mijn leven had kunnen komen. Ik aanbid je vriendin, je bent mijn alles als ik je moest missen, zou ik sterven. Ik heb geen woorden om je te vertellen hoeveel ik van je hou en dat je vriendschap het beste is dat ik heb, mijn zus, fijne verjaardag”.

Telefoonlogs: Deze logs van telefoongesprekken lopen van juli 2022 tot en met heden (stuk 8). Verzoekster kan indien nodig nog meer telefoonlogs bijbrengen.

Verklaring: Verzoekster brengt een verklaring bij van mevrouw B. (stuk 5).

Uit deze verklaring volgt dat verzoekster de zoon van mevrouw B. al kent vanaf zijn geboorte en zij steevast mee uitgenodigd wordt bij elk familiefeest van mevrouw B. Verzoekster kan het ook goed vinden met de moeder van mevrouw B.

Mevrouw B. en verzoekster zien elkaar meerdere keren per week.

Mevrouw B. schrijft ook “we werden een gezin”.

Uit het geheel van deze documenten blijkt ontegensprekelijk dat verzoekster een hechte vriendschapsband heeft opgebouwd met mevrouw B.

b. Bescherming artikel 8 EVRM: relatie met haar dochter

Verzoekster heeft uiteraard niet enkel een duurzame vriendschap met mevrouw B., maar ook een hechte relatie met haar dochter A. H. (stuk 14).

Dat beiden samen een gezinscel vormen wordt niet betwist door de Belgische staat. Zij schrijven immers dat de gezinscel niet aangetast wordt zolang verzoekster en dochter samen zijn (stuk 1). Haar dochter woonde lange tijd samen met verzoekster te (...). Zij vormden daar samen een gezinscel (stuk 13). Zij woonden al jaren samen. De relatie tussen moeder en dochter is hecht, zeker nu de vader ook niet in beeld is.

Dat zij een sterke relatie hebben blijkt ook uit de foto's, whatsapps en telefoonlogs, die bijgebracht worden (stuk 6 +15+16). Indien noodzakelijk kan er nog een hoop aan foto's, whatsapps en telefoonlogs gevoegd worden. Verzoekster zal dit voegen op eerste verzoek.

Verzoekster en haar dochter zijn ook werkzaam bij hetzelfde bedrijf PrimaHome NV (stuk 2 en 17).

Het verblijfsrecht van haar dochter werd eveneens beëindigd op 05.04.2023. Tegen deze beslissing werd beroep aangetekend nu de dochter van verzoekster een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan L. D. R. Het spreekt voor zich dat wanneer de dochter van verzoekster verknocht is aan de heer D. R. en deze in België wilt blijven bij haar partner, verzoekster ten gevolge daarvan ook bij haar dochter wenst te blijven. Een verklaring van wettelijke samenwoning werd geregistreerd. (stuk 12) en haar dochter deed reeds een aanvraag tot het bekomen van een verblijf als partner van de heer D. R.

De dochter van verzoekster kreeg intussen ook een attest van immatriculatie (stuk 11). Nu de dochter van verzoekster weer het recht heeft om tijdelijk te verblijven in België, wil verzoekster uiteraard bij haar dochter kunnen zijn.

Verzoekster en haar dochter en diens partner vormen één gezinscel. Zowel verzoekster, als haar dochter, diens partner en diens ouders kennen elkaar goed en zijn aanwezig op alle grote momenten van dochter H. Zo waren ze allen aanwezig toen zij afstudeerde. (stuk 18).

Nu oordelen dat er een einde komt aan het legaal verblijf van verzoekster waardoor zij van een legaal verblijfsstatuut naar een illegaal verblijf gaat en zij in se het land dient te verlaten, is in strijd met haar recht op een gezinsleven en aldus met artikel 8 EVRM.

De bestreden beslissing maakt een flagrante schending uit van haar recht op de eerbiediging van een privé, familie- en gezinsleven.

2.

Verzoekster heeft bovendien ook geen enkele band met haar land van herkomst.

Gelet op bovenstaande, dient de bestreden beslissing vernietigd en geschorst te worden."

2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing inhoudelijk betwist voert zij eigenlijk de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij voert de schending aan van het rechtszekerheidsbeginsel, maar zij maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk waarom of op welke wijze de bestreden beslissing dit beginsel zou schenden. Dit onderdeel van het eerste middel is dan ook niet ontvankelijk.

Er is in casu geen betwisting over het feit dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij kan beëindigd worden op grond van artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet aangezien op 17 november 2022 de verklaring van wettelijke samenwoning tussen de referentiepersoon en de verzoekende partij werd beëindigd en er sindsdien geen gezinscel meer bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon. Het kernpunt van het betoog van de verzoekende partij bestaat erin dat de verwerende partij volgens haar met bepaalde specifieke elementen eigen aan haar zaak geen of niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij wijst op haar hechte vriendschapsband met mevrouw B., haar familieleven met haar meerderjarige dochter, de duur van haar verblijf, haar sociale en culturele integratie, en de (afwezigheid van) bindingen met het land van herkomst. Het betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet, en de relaties die volgens de verzoekende partij onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM vallen.

Artikel 42quater, §1, derde lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De bestreden beslissing bevat concrete motieven over de duur van het verblijf van de verzoekende partij in België, haar sociale en culturele integratie in het Rijk, haar banden met het land van herkomst, en haar gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Zij luiden als volgt:

“Betrokkene toont evenwel aan tewerkgesteld te zijn bij PRIMAHOME NV, hetgeen zonder meer een positief element is. Zij legt ook bewijzen voor waaruit blijkt dat ze is aangesloten bij een ziekenfonds. Echter is dit niet afdoende om heden de beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht niet te kunnen nemen. Immers, de bestaansmiddelenvoorwaarde betreft een cumulatieve voorwaarde die pas in overweging kan worden genomen als eveneens aan minstens één van de uitzonderingsvoorwaarden zoals omschreven in art. 42quater, § 4, 1° tot 4° voldaan is, wat in casu niet het geval is.

Wat betreft de humanitaire elementen waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling voor de beëindiging van het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42quater, §1, derde lid van de wet van 15.12.1980, dient opgemerkt te worden dat er geen elementen in het dossier zijn terug te vinden waaruit zou moeten blijken dat er enig leeftijdsgebonden probleem bestaat of enig medisch bezwaar is dat het beëindigen van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Betrokkene verblijft pas sedert 27.01.2022 legaal in het Rijk, nu dus iets meer dan één jaar, wat nog een zéér korte période is. Voor zover zij zou stellen reeds veel langer in België te verblijven, dient te worden opgemerkt dat betrokkene tot 27.01.2022 nooit enig verblijfsrecht genoot en dat uit périodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Gedurende haar illegaal verblijf beschikte betrokkene immers niet over een verblijfsrecht die haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde, noch beschikte zij over de mogelijkheid om te werken aan integratie op economisch vlak.

Betrokkene voert geen elementen aan met betrekking tot mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat deze geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing. Er werd nooit een verzoek tot internationale bescherming door haar ingediend. Betrokkene zou met haar dochter in het verleden ook in Nederland hebben verbleven, doch uit

informatie ingewonnen bij de Nederlandse autoriteiten blijkt dat zij er aldaar nooit werd geregistreerd, noch voert zij enig element aan waaruit thans nog een band met Nederland zou moeten blijken.

Ze toont aan tewerkgesteld te zijn als huishoudhulp zijn voor PRIMAHOME NV, wat zonder meer een positief element is. Echter, het hebben van een job en bijhorend inkomen is geen afdoende bewijs van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.

Betrokkene legt een inschrijvingsbewijs voor een cursus Nederlands voor. Er blijkt echter niet uit het dossier dat zij de lessen ook effectief volgt. Er dient bovendien te worden opgemerkt dat het volgen van een inburgeringstraject met bijhorende taallessen verplicht is in België. Het kennen van de regiotaal, de plaatselijke culturen gebruiken zijn nodig om een menswaardig bestaan te kunnen leiden en om goed te kunnen functioneren in het dagelijkse leven. Betrokkene toont bijgevolg met voormeld inschrijvingsbewijs niet aan dat zij geïntegreerd is in België in die mate dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg zou kunnen staan.

Gelet betrokkene inmiddels enkele jaren (grotendeels illegaal) in België verblijft, is het eveneens aannemelijk dat zij in België een sociaal leven en kennissenkring opgebouwd heeft. Zelf legt zij hieromtrent niets voor, waardoor het redelijk te stellen is dat ook louter de sociale binding met België niet van die aard is dat het het nemen van huidige beslissing in de weg kan staan.

Wat betrokkenes gezinssituatie betreft kan vastgesteld worden dat de verklaring van wettelijke samenwoning met de referentiepersoon op 17.11.2022 beëindigd werd. Betrokkene staat officieel nog steeds op het adres van de heer P. J. ingeschreven, doch er blijkt niet uit de voorgelegde stukken dat er nog sprake zou zijn van enige relatie tussen beide. Ook werden er voor zover ons bekend is geen stappen ondernomen om de verklaring van wettelijke samenwoning opnieuw af te leggen. Nochtans werd betrokkene er in ons schrijven van 28.11.2022 expliciet op gewezen dat haar verblijfsrecht werd geherevalueerd naar aanleiding van de stopzetting van de verklaring van wettelijke samenwoning. Bovendien werd haar ook gewezen op het feit dat bij het nemen van een beslissing inzake haar verblijfsrecht rekening zou houden met haar gezinstoestand. Het enkele feit dat betrokkene en de referentiepersoon nog op eenzelfde adres verblijven volstaat niet om aan te tonen dat er thans nog sprake zou zijn van een relatie tussen beide. Ze kunnen evengoed uit financiële overwegingen de woning blijven delen of om betrokkene de kans te geven een nieuwe woning te zoeken na de relatiebreuk.

Betrokkene heeft ook nog een meerderjarige dochter, A. S. H. (04.10.28 482-25), die op hetzelfde adres verblijft. Heden werd echter ook het verblijfsrecht van die dochter beëindigd. Met deze beslissing wordt dan ook niet geraakt aan de gezinscel van betrokkene met haar dochter. Het staat hen vrij om zich eender waar te vestigen, mits zij er aldaar voldoen aan de binnenkomst- en verblijfsvoorwaarden.

Voor zover bekend heeft betrokkene geen minderjarige kinderen met verblijfsrecht in België en is er ook geen sprake van een relatie met een ander persoon dan de referentiepersoon. Betrokkenes gezinssituatie vormt dan ook geen tegenindicatie voor het nemen van deze beslissing."

Wat het lang verblijf en de integratie van de verzoekende partij betreft motiveert de verwerende partij dus onder meer dat *"dient te worden opgemerkt dat betrokkene tot 27.01.2022 nooit enig verblijfsrecht genoot en dat uit périodes van illegaal verblijf geen rechten kunnen worden geput. Gedurende haar illegaal verblijf beschikte betrokkene immers niet over een verblijfsrecht die haar feitelijk tot het ontplooiën van een privéleven in staat stelde, noch beschikte zij over de mogelijkheid om te werken aan integratie op economisch vlak."* Voor zover de verzoekende partij de schending van haar privéleven aanvoert in het kader van artikel 8 van het EVRM, vindt deze motivering steun in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM). De Raad wijst er immers op dat het Europees Hof zich streng toont t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd. Aangezien de betrokken personen zich bewust dienden te zijn van het feit dat de verblijfsstatus van één van hen van die aard was dat de volharding van dat gezinsleven op het grondgebied van de verdragsluitende staat van bij het begin precair was, is er volgens het Hof geen aanleiding tot een gerechtigde verwachting op een toelating tot verblijf en bescherming tegen verwijdering onder artikel 8 EVRM (cf. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie v. Noorwegen, par. 57. EHRM 26 april 2007, nr. 16351/03, Konstatinov v. Nederland, par. 49; zie ook EHRM 28 mei 1985, nrs. 9214/80, 9473/81 en 9474/81, Abdulaziz, Cabales en Balkandali v. Verenigd Koninkrijk, par. 68; EHRM 26 januari 1999, nr. 43279/98, Jerry Olajide Sarumi v. Verenigd Koninkrijk (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM 22 mei 1999, nr. 50065/99, Andrey Sheabashov v. Letland (ontvankelijkheidsbeslissing) en EHRM 5 september 2000, nr. 44328/98, Solomon v. Nederland

(ontvankelijkheidsbeslissing)). Dit geldt dan ook naar analogie voor het opbouwen van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

De verzoekende partij voert aan dat zij een gezinsleven zou hebben met mevrouw B. omdat hun vriendschapsrelatie zo hecht is, maar deze bewering vindt geen steun in de rechtspraak van het EHRM.

De Raad wijst erop dat het EHRM het begrip 'gezinsleven' in beginsel beperkt tot het kerngezin en nagaat of er een voldoende 'graad' van gezinsleven kan worden vastgesteld. Dit is in casu helemaal niet het geval voor wat betreft de relatie tussen de verzoekende partij en mevrouw B., die zich beperkt tot een weliswaar hechte maar loutere vriendschapsband. Deze vriendschap valt wel onder het privéleven, doch hiervoor kan verwezen worden naar wat hierboven wordt vermeld.

Wat betreft het beweerde gezinsleven van de verzoekende partij met haar meerderjarige dochter merkt de Raad bovendien op dat daar waar de gezinsband tussen partners, alsook tussen ouders en minderjarige kinderen wordt verondersteld, het anders ligt in de relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen. In het arrest Mokrani (EHRM 15 oktober 2003, nr. 52206/99, Mokrani v. Frankrijk, par. 33) stelt het EHRM dat betrekkingen tussen ouders en meerderjarige kinderen *"ne bénéficieront pas nécessairement de la protection de l'article 8 de la Convention sans que soit démontrée l'existence d'éléments supplé-mentaires de dépendance, autres que les liens affectifs normaux"* (vrije vertaling: niet noodzakelijk de bescherming van artikel 8 van het Verdrag genieten zonder dat het bestaan is aangetoond van bijkomende elementen van afhankelijkheid die anders zijn dan de gewone affectieve banden). Het EHRM oordeelde dat het gegeven dat een meerderjarig kind samenwoont met een ouder, geen voldoende graad van afhankelijkheid vormt om te resulteren in het bestaan van een gezinsleven (zie EHRM 12 januari 2010, nr. 47486/06, A.W. Khan v. Verenigd Koninkrijk, par. 32). Bij de beoordeling of er al dan niet een gezinsleven bestaat moet rekening worden gehouden met alle indicaties die de verzoekende partij dienaangaande aanbrengt, zoals bv. het samenwonen, de financiële afhankelijkheid van het meerderjarig kind ten aanzien van zijn ouder, de afhankelijkheid van de ouder ten aanzien van het meerderjarig kind, de reële banden tussen ouder en kind. Van een beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan bijgevolg slechts gesproken worden indien naast de afstammingsband een vorm van afhankelijkheid blijkt. De Raad merkt op dat de Raad de beslissing tot beëindiging van verblijf ten aanzien van de dochter van de verzoekende partij vernietigde bij arrest nr. 296 470 van 30 oktober 2023. Een van de vaststellingen in dat arrest was dat de dochter van de verzoekende partij zelf aanvoert dat zij bij de ouders van haar partner woont. Dit betekent dus dat zij niet meer bij de verzoekende partij woont. Los van deze vaststelling maakt de verzoekende partij geen enkele vorm van afhankelijkheid tussen haar en haar dochter aannemelijk in bovenvermelde zin. Zij brengt hier niet het minste begin van bewijs van bij. Ten overvloede merkt de Raad op dat uit het dossier van de dochter van de verzoekende partij blijkt dat de dochter, net zoals haar moeder, zelf instaat voor haar levensonderhoud. Dit wordt overigens ook bevestigd in huidig verzoekschrift, waarin wordt vermeld dat zowel moeder, als dochter tewerkgesteld zijn bij dezelfde werkgever. De verzoekende partij maakt dan ook niet aannemelijk dat zij een gezinsleven heeft in de zin van artikel 8 van het EVRM met haar meerderjarige dochter. Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat de in casu bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat, zodat ze ook niet tot gevolg kan hebben dat artikel 8 van het EVRM op enige wijze geschonden zou kunnen worden, zelfs al zou de verzoekende partij beschikken over een privé- en/of gezinsleven in België.

Waar de verzoekende partij wijst op haar hechte vriendschapsband met mevrouw B. merkt de Raad bovendien op dat de Raad van State reeds meermaals heeft geoordeeld dat gewone sociale relaties niet worden beschermd door artikel 8 EVRM (RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 14 november 2005, nr. 151.290). Verder is de Raad van oordeel dat voor zover toch dient aangenomen te worden dat de verzoekende partij kan bogen op een privéleven in België in de zin van artikel 8 EVRM, het EHRM met betrekking tot artikel 8 van het EVRM erkent dat de bestuursmaatregelen inzake de toepassing van de wetten op de controle van de toegang tot het grondgebied en het verblijf beantwoorden aan de legitieme doelstellingen die het recht op het privéleven kunnen inperken (cfr. EHRM 31 juli 2008, nr. 265/07, Darren Omoregie tegen Noorwegen). De controle op de toegang tot en het verblijf op het grondgebied behoort tot de soevereiniteit van de verdragsstaten. De Raad merkt daarbij ook nog op dat de verzoekende partij niet betwist dat zij enkel van haar tewerkstelling en haar vriendschap met mevrouw B. bewijzen heeft bijgebracht in het kader van haar beweerde privéleven. De vriendschapsband met mevrouw B. werd hierboven reeds besproken. De Raad is verder van oordeel dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze motiveert dat *"het hebben van een job en bijhorend inkomen (echter) geen afdoende bewijs (is) van integratie in die zin dat het een beëindiging van het verblijfsrecht in de weg kan staan, gezien dit een voorwaarde is om een min of meer menswaardig bestaan te leiden. Bij gebrek aan contra-indicaties dient daarenboven geconcludeerd te worden dat de*

leeftijd en de gezondheidstoestand van betrokkene toelaten dat zij ook in het land van herkomst kan worden tewerkgesteld. Betrokkene is op economisch actieve leeftijd en kan haar opgedane werkervaringen en de wil om te werken aanwenden in het land van herkomst om aldaar aan de slag te gaan.”

De verzoekende partij stelt verder dat zij geen banden meer heeft met haar land van herkomst, maar zij beperkt zich tot een loutere bewering waarvan zij zelfs geen begin van bewijs bijbrengt. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze motiveert dat *“Betrokkene geen elementen aan(voert) met betrekking tot de mate waarin zij banden heeft met haar herkomstland waardoor redelijkerwijze kan aangenomen worden dat deze geen belemmering vormen voor het nemen van deze beslissing.”*

De verzoekende partij betwist ten slotte geen van de overige, uitgebreide motieven van de bestreden beslissing. Zij blijven dan ook overeind.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het eerste en tweede middel zijn, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU